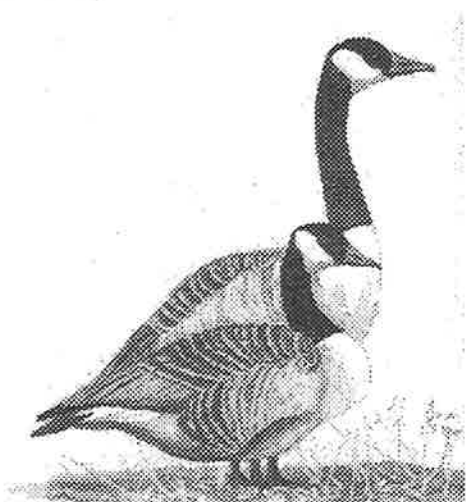

Majmorgon vid Kvismaren

Några av vinterns kursdeltagare utökade med ett antal erfarna fågelskådare startade tidigt en söndagsmorgon, för att besöka Kvismaren. En restaurerad fågelsjö i Närke. Det är fortfarande mörkt. Solen gick upp i Hållsta och under färden såg vi kråkor, fiskmåsar med gula ben, häger och ormråkar. Tvärsväng från stora vägen mot Kumla och mot Kvismarens östra del. Spirande alskog, som en pelarsal, kantade vår väg mot vattnet och plötsligt en svarttärna, dagens raritet. Skedand, kricka, ett årtapar tillsammans med bläsand och gräsand simmade lugnt och stilla i våtmarkens blanka vatten spegel. Grågås och kanadagäss sågs utan kikare. Rördrommen tutade i vassen. Enkelbeckasinens "bråkande" spelflykt hördes, tofsvipornas visslande och akrobatiska uppträdande drog allas blickar till sig. Grönbenor, rödbenor och svartsnäppor rusade fram och tillbaka över maden. Brushanarnas trånande med sina olikfärgade fjäderkragar var ett verkligt skådespel.

Snabb förflyttning till västra sidan där en och annan del av "skvader" kunde skådas. Sävsångare och lärkor sjöng i kör och i en buske satt en vacker törnskatehane, den första för året, konstaterade de erfarna. Genom kikaren kunde man på håll se knipa och knölsvan samt ett sångsvanspar. En kärrhök med hona seglade fram över borte vasskanten. Gulärta, gulsparv, hämpling tillika med ängspioplärka och sävsparv såg och hörde vi under vår promenad ut mot öppet vatten. Nästan framme fick vi se ett hundratal tranor, som sträckte och i vassen hördes sothönans skarpa "pits". En gluttsnäppa tog till flykten och "buskskvättor" av olika sorter uppenbarade sig i snåren.

Vid rasten på Öby Kulle hälsade en av deltagarna på i ormgruppen. Pilfink, grönfink,

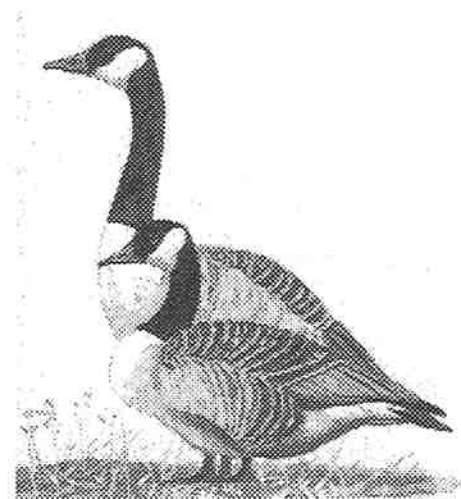

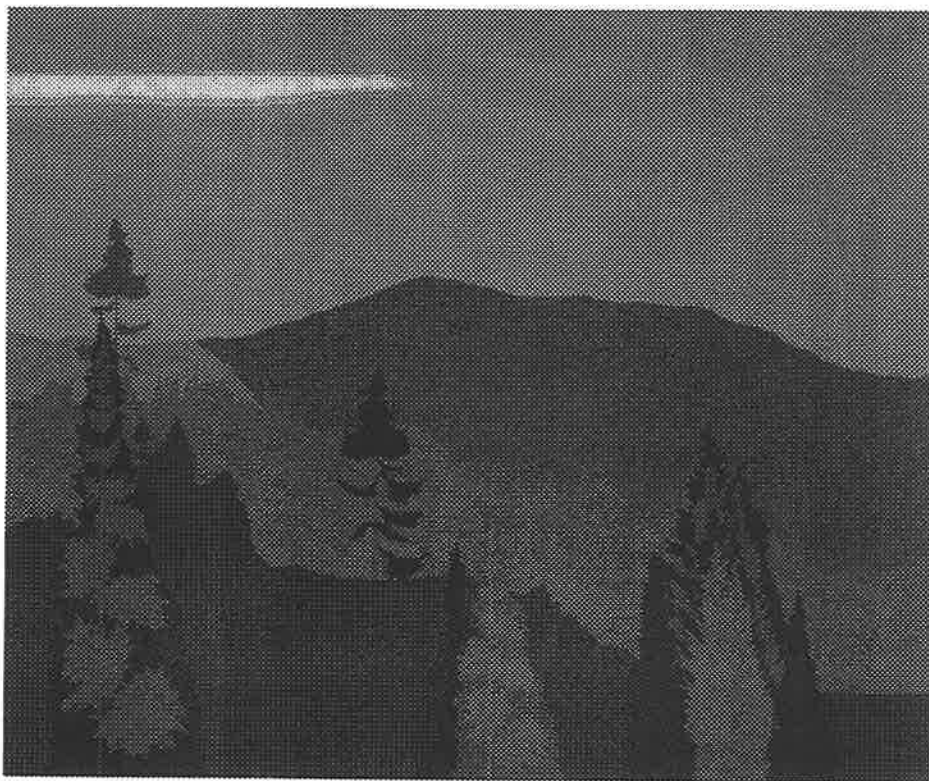
talgoxe och bofink vimlade i buskaget tillsammans med blåmes och skata. Efter rasten gick vi till fågeltornet i Rysjön. På ången sågs gulärlorna (både thunbergi och flava) vippande med sina långa stjärtpennor. Rödvingetrast med sin speciella sång och björktrastens skrån skrämde kanske ladiusvalorna till deras oroliga flygande fram och åter.

Väl uppe i tornet framfördes önskemål om att få se alla fem doppingarterna på samma lokal. Tyvärr sågs bara två, svarthakedopping och gråhakedopping. Kricka, svensk, vigg, 2 par snatterand tillsammans med brunänder gled sakta mellan vasstuvorna. Fiskgjusen ryttlade i luften och spanade efter fisk. Möjligen såg man en ängshök? Dags för hemfärd. Plötsligt gör chauffören tvärstopp och fort fram med kikaren. Ute på ett stort sädesfält finns flera hundra lungpipare i sällskap med en ensam flöjtande storspov. Vid en sista kafferast utmed Hjälmarens strand anade vi en storkars på håll. Vi var mycket nöjda med den första vårdagen och de över femtiotalet fågelarter vi fått se.

Kjell Thorsén har under vinterns fågelkurs öppnat dörren till fåglarnas sfär. Dagens exkursion blev en rik upplevelse. Tack till klubbens ornitologer, som hela tiden tålmodigt levererar fakta.

Barbro Pettersson och Barbro Törnberg

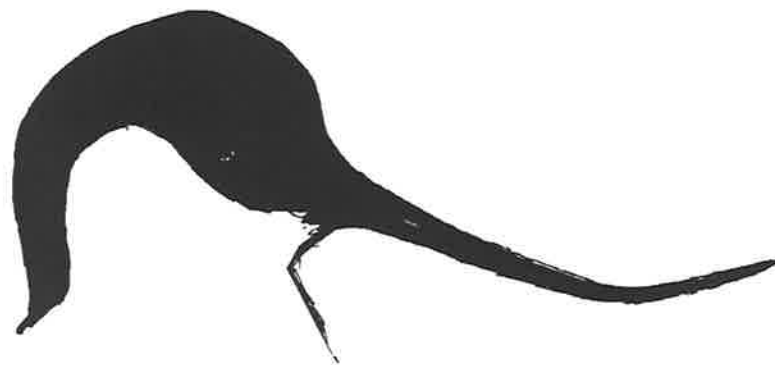

Mot Dalen..... och trädlärkan!

Nu började klockan närma sig 01.00 och gruppen Strängnäs. Mats Rönngren och jag åkte för att hämta en bil som vi ställt kvar vid resans början, och där vid Mälarbåtar höll nu 2 stycken kärrsångare och en gräshoppsångare igång.

Kvällen bjöd på: nattskärre 1 ex, trädlärka 1 ex, gräshoppsångare 7 ex, kärrsångare 2 ex, rördrom 1 ex och svarthakedopping 1 ex.

Björn Carlsson

Ks.

Två ”roliga” fågelobservationer i Strängnäs kommun 1996.

1.

Det har i år varit väldigt ”lönsamt” att åka ned till Tosteröbron/Ångbåtsbryggan i Strängnäs för att skåda eftersom isen i år gick upp mycket tidigare där än på andra delar av Mälaren. Isarna var i år ovanligt tjocka (85 cm) på grund av den kalla vintern och låg kvar väldigt länge vilket gjorde att det samlades mycket fågel i det öppna vattnet runt Tosteröbron under april månad. Bland annat sågs: kungsfiskare, salskrak, småskrak, snatterand, stjärtand m. m. samt den art som gjorde Torsten Carlsson så ivrig.

Den 17/4 stötte jag på Torsten vid Tosteröbron som upphetsat uppmanade mig att ”spana av” iskanten vid Ångbåtsbryggan. ”Det är fina saker på gång” sa han till mig med ett leende som lös upp hela ansiktet.

Efter några minuters letande bland skrattmåsar, fiskmåsar, trutar och storskrakar hittade jag till sist vad som var så ”häftigt”. Med sina långa ben, lysande svartvita teckning samt sina smala uppåtböjda näbbar avslöjade de sig! Två skärfläckor rastade på iskanten.

Skärfläckans släktnamn *Recurvirostra* kommer av *recurvus* som betyder tillbakaböjd och *rostrum* som kort och gott betyder näbb. Artnamnet *avocetta* är en latinisering av det italienska *avocetta*, skärfläcka.

I Sverige häckar skärfläcka oftast vid långgrunda havsvikar och vid flacka strandmader. Utbredningen är begränsad till Öland, Gotland, Blekinge, Halland och Skåne. På östra Öland och på Gotland häckar skärfläcka tämligen allmänt, men i Skåne, östra Blekinge, Halland endast sparsamt samt sällsynt i Skånes inland. Skärfläcka saknas som häckfågel både i Finland och Norge, men i Danmark är den allmän över stora delar av landet, dock vanligast vid Jyllands västkust. För övrigt kan nämnas att skärfläckan även häckar i Afrika samt i Asien.

Det är just i slutet av mars och i början av april de återvänder från sina övervintringskvarter och det är då möjligheten finns att de kan flyga ”fel”.

Om man studerar skärfläckan lite noggrannare så går det att skilja hane och hona åt: honan har ofta ljust kring näbbröten samt antydning till ögonring, vilket hanen saknar. Ungfågeln har en brunbeige vattring på delar av ovansidan.

I Strängnäs kommun är det första gången som skärfläcka observeras och jag hoppas att de flesta Strängnäsornitologer fick beskåda de båda rariteterna. När jag var nere vid Ångbåtsbryggan runt 20-tiden så stod där ett digert gäng skådare och såg riktigt nöjda ut. Dagen efter, 18/4, var skärfläckorna borta.

Det finns bara två inlandsobservationer av skärfläcka i Sörmland: 1 ex 7.5 1979 vid reningsverket i Eskilstuna. 1 ex vid Kungsör 8.5 1979 (samma fågel?). Totalt är skärfläcka noterad cirka 15 gånger i Sörmland, alltså en riktig ”stänkare”.

Labb sedd i Strängnäs.

Torsdag den 12 september 1996 satt jag och lurade i bilen på vägen mellan Malmby och Löt. Tänkte i mitt stilla sinne, att det händer väl inget särskilt just i dag. I nio fall av tio brukar det inte hända så mycket. Men har man tur och är på rätt plats vid rätt tidpunkt så kan detta hända.

Jag satt och betraktade en liten flock skrattmåsar, som befann sig på en plöjd åker. Där fanns också en tofsvipa. Plötsligt lyfte måsarna och jag såg en fågel som jagade dem. Tofsvipan kunde det inte vara, ty vingarna var för långa och spetsiga. När denna märkliga fågel kom nära mig, ca 20-30 m, förföljande en skrattmåsa såg jag tydligt, att det var en labb av den ljusa fasen. Stjärtsprötet syntes tydligt. Den tog genast höjd och försvann söderut. Tur för mig att det var en adult fågel. Ungfågeln ska vara svårbestämda genom att de saknar stjärtspröt. Vädret var ”idealiskt” med frisk sydostlig vind och regn, vilket gör att sträckande fågel rastar, eller flyger på lägre höjd. Så vitt jag vet är labb ej tidigare rapporterad från Strängnäs.

Torsten Carlsson.

Småtärna ovanlig i Strängnäs.

Torsdag och fredag den 1 och 2 augusti befann jag mig på Segerön i Strängnäs. Min son Mats med familj hade hyrt en stuga över sommaren.

Under torsdagskvällen gick det en del sträck av fisktärnor, och enstaka skrattmåsar mellan Segerön och Djupvik. På torsdagskvällen mumsade några av oss på delikatessen surströmming.

Vakan blev lång, för vid 3.30-tiden löpte Sven Nylander OS-finalen i Atlanta och samma natt slog Michael Johnsson nytt världsrekord på 200 m.

Morgonen därpå, alltså fredagsmorgonen den 2 augusti, gick jag ner till båtbyggen för att skåda fåglar. Då kom tre småtärnor med gul näbb och med svart spets, och dessutom utan stjärtspröt. Pannan var vit högt upp. Tärnorna vände ner mot Stallarholmen men kom senare tillbaka. Jag observerade att de snappade efter föda, likt svarttärna, i stället för att dyka, vilket står i tillgänglig litteratur. Lätet påminde om ung fisktärna, *kirir*. Det är inte okänt att småtärnorna höstflyttar via Mälaren-Hjälmaren fast observationerna är inte så talrika.

Torsten Carlsson.

En vadarkväll

En vadarkväll i augusti.

Tisdagen den 6 augusti träffades några intresserade, vi var väl ett tiotal personer som mött upp: vi skulle titta på vadare. Tillgången på vadare inom kommunen hade väl inte varit så där överväldigande på någon av våra lokaler, men vi skulle försöka ändå. Valnaren kan man ju alltid åka till. Nu var det några, som varit vid Gesta viltvatten, åt Stallarholmen till och sagt, att det var bra där. Själv hade jag aldrig varit där. Men vi beslöt, i sann demokratisk ordning, att vi skulle kolla där först.

Sagt och gjort. Vi fördelade oss i bilarna och for iväg. När vi gått ur bilarna och fotledes gick fram emot viltvattnet svävade en ormvråk uppe i luften (var annars?). Nästan framme stoppade Fredrik oss, det satt ett tiotal stenknäckar uppe i trädet framme i dungen. Han hade hört dem. Vi fick då alla tillfälle att i tuberna noga beskåda dessa stornäbbade varelser.

Så var vi då framme. Det såg ju fint ut. Där fanns faktiskt en del fågel. Ett antal kanadagäss simmade omkring, ett tiotal enkelbeckasiner drog fram och tillbaka över området, liksom även några backsvalar. Fem tranor flög förbi, och av de traditionella vadarna såg vi grönbena, gluttsnäppa, skogssnäppa. Krickor sam omkring i vattnet, och i vassen sågs sävsparv. Två ringduvor passerade också över vattnet. I övrigt observerades hämpling och gulärta. Det var ju lite grann, det var nog inte sista besöket här. Men, tyckte vi efter ett tag, vi sticker iväg till Valnaren och ser vad som finns där.

Det gjorde vi. Vi drog iväg. Men vi åkte runt till "baksidan", och ställde oss på berget, varifrån man har en fin utsikt. Här fanns det också en del fågel. Grönbenor till ett antal av 30-40, gluttsnäppa 3 st, rörhöna upptäckte vi 4 juv utav. Enkelbeckasiner bidrog till det totala antalet med 12, men flest var nog hussvalorna. Av dem var det 250 stycken sade de som var duktiga på att räkna. En gärdsmyg lät nere från ett buskage, en sparvhök kom inflygande mot oss. Två sångsvanor simmade omkring, tre mindre strandpipare småsprang, tre svartsnäppor spankulerade också. Åtminstone jag var nog lite fiknödig. Egentligen borde vi ha fika med oss på alla våra exkursioner, det är ju aldrig helt fel. Något att tänka på inför framtiden, kanske inte bara för mig.

Myggorna gjorde attacker mot oss där vi stod. Kvällen började bli sen, snart skulle skymningen träda i kraft. Så framemot niotiden vill jag minnas att vi beslöt fara hem, var och en till sitt och jag till mitt. I övrigt hade vi sett eller hört tofsvipa, skogssnäppa, häger, sothöna och vattenrall.

Det var inte så lite fågel som man kunde befarat, trots allt. Det är ju så med vadare, att

Kärrensäppa	Småsnäppa	Brushane
Storspov	Enkelbeckasin	Skrattmås
Fiskmåsar	Gråtrut	Havstrut
Silltrut	Kentsk tärna - 8	Ringduva - c:a 1500
Turkduva	Skogsduva	Jorduggla
Större hackspett	Sånglärka	Trädlärka
Ladusvala	Ängspioplärka	Sädesärta
Gärdsmyg	Rödhake	Rödstjärt
Björktrast	Taltrast	Lövsångare
Kungsfågel	Mindre flugsnappare	Blåmes
Talgöxe	Svartmes	Nötväcka
Stare	Nötkråka - 38	Skata
Nötskrika	Kaja	Korp
Kråka	Råka	Pilfink
Gråsparv	Bofink	Bergfink
Grönsiska	Grönfink	Steglits
Hämpling	Korsnäbb	Domherre
Gråsiska		

Inalles 91 arter blev det när vi räknade. Men när jag räknar här ovan får jag det bara till 88. Jo, koltrast, och då är vi uppe i 89. Fattas alltså två arter, vilka? Vad ska Torsten och Kjell säga? Eller - hemska tanke - räknade vi fel i Skåne? Nå, det är väl inte antalet arter som är det allena saliggörande, utan kvaliteten på upplevelserna. Och den tycker jag verkligen inte vi kan klaga på. Jag åker gärna hit fler gånger.

Staffan Hellbom

skogsduvor och turkduvor i. Det blänker så härligt om dem i solen. Ett antal nötkråkor sträckte också, några trädlärkor hörde vi också. En duvhök patrullerade nejden, ett par stenfalkar syntes också till. Vi såg även en bekant, Fredrik Ellin, som var oss synnerligen behjälplig. Bl a tipsade han oss om en mindre flugsnappare, som vi sedermera fann. Dessutom fick vi hjälp med en avlägsen pilgrimsfalk.

Senare, under eftermiddagen, gick vi utmed strandkanten. Där såg vi ett stort antal småsnäppor och ett mindre antal kärnsnäppor. De lät sig studeras i detalj. Dagen avslutades med kinamat i Höllviksnäs.

Söndag. Hemresedag. Först tillbaka ner till näset, men det var inget större sträck i dag. Vi satt bara uppe vid Kolabacken. Sparvhökar, tornfalkar, glador, nötkråkor mm. Så skulle vi anträda hemfärden. Den skulle gå via Fyledalen, där vi tänkt oss få se kungsörn. Det fick vi nu inte. Men Fyledalen är en härlig plats ändå. En rödstjärt satt och varnade på en elledning. Några ormvråkar och fjällvråkar satt på några stängselpålar. Man kunde därför direkt jämföra lätena som frambringades av ormvråkarna och fjällvråkarna. Så kom en flock av gäss, sedan några till. Det var blåsgäss! Uppblandat med lite sädgäss. När vi åkt en liten bit till, men fortfarande i Fyledalen, såg vi en stor rovfågel, som vi kunde fastställa till havsörn, en 2K. Vi kunde följa den en bra bit.

Nästa anhalt var godisbutiken i Örkelljunga, där vi handlade. Sedan for vi hemåt, och var hemma i anständig tid på kvällen. En mycket lyckad resa, inte så mycket rariteter precis, men stora mängder fågel i stället. Allt är ju inte bara kryss här i världen, ta en titt på en tipskupong så får ni se!

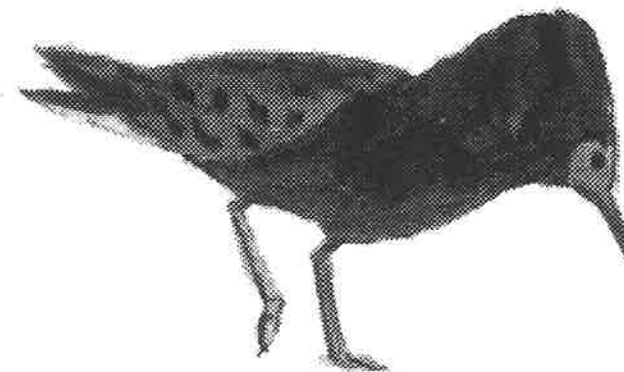
Här följer en sammanställning av vad vi såg under vår tid nere i Skåneland.

Smådopping	Storskarv	Ägretthäger
Häger	Knölsvan - talrik	Sädgås - 50
Blåsgås - c:a 600	Grågås	Prutgås
Vitkindad gås	Gravand	Bläsand
Gräsand	Kricka	Brunand
Vigg	Ejder	Småskrake
Glada - cirka 30	Brun kärrhök	Sparvhök - talrik
Duvhök	Bivråk	Ormvråk - fåtalig
Fjällvråk	Havsörn	Tornfalk - talrik
Pilgrimsfalk	Stenfalk	Fasan
Sothöna	Strandskata	Skärfläcka
Större strandpipare	Kustpipare	Tofsvipa

man kan inte beordra dem att komma när man själv tycker. Likadant är det ju med alla fåglar egentligen. Vem hörde egentligen en uggle sist på en uggleekursion? Men, som sagt, en trevlig kväll var det.

Staffan Hellbom

Om kråkan

Kråkan

Denna av många hatade och av många älskade fågel är en naturens sopåkare eller hygieniker som dom kallas. Kråkan, liksom korpen har ett oförtjänt dåligt rykte, att den rövar bon, tar fågelungar och harungar etc. etc. vilket i och för sig är sant, men ofta överdrivet. Kråkan är ju liksom till för det.

Man hör väldigt ofta:

- att kråkan är produktiv,
- att den tar fågelägg och fågelungar.
- att den skräpar och skräpar ner (tömmar papperskorgar).
- att det finns för många (?). Speciellt vår och höst. Jag hörde till och med i ett naturprogram att "spekern" kallade två kråkor som syntes i bild, för en flock. Anm: kråkan är en revirhäckare.

Man hör nästan aldrig:

- att den bara lägger en kull med oftast 5 ägg.
- att den skattar beståndet och håller bestånden friska genom att ta bort det sjuka och dåliga.
- att den låter "vackert" vilket den inte gör heller, men den städar upp i naturen. Skräpet i papperskorgarna är faktiskt vi människor skyldiga till.
- att den finns för lite. Att det finns för många gnäller oftast jägare på höst och vår när alla flyttkråkor från Norrland och Finland drar förbi här. Om det finns för många kråkor, vilket i sig är en omöjlighet eftersom det alltid är näringen som styr, så beror det på att det finns för få naturliga fiender (duvhök, pilgrimsfalk, berggubbe), vilket vi människor också är skyldiga till genom giftutsläpp, jakt och förföljelse, av kråkans naturliga fiender.

Kråkfåglar, liksom rovfåglar är laglösa, i alla fall om man skall lyssna på jägarkåren. De flesta, dock inte alla skall väl nämnas, tycker att kråkan skall utrotas. Den som förstår något om ekologi förstår ju vad som skulle hända. Vissa påstår att de utarmar faunan, när det egentligen är tvärtom. Vissa tror att kråkor, och även rovfåglar, kan utrota en viss art, vilket skulle vara en ren "lyckträff" om det hände. Varje predator som jagar ett visst byte, jagar just det bytet för att det finns gott om det. När bytesdjuret minskar i antal så slår predatorn över på ett mer lättillgängligt byte eftersom det annars skulle gå åt mer energi i att fånga bytet än den energi den får in på det fångade bytet. På det sättet skattar predatorerna bestånden och håller dem på en rimlig nivå.

En insändare i en lokalblaska beskrev hur personen hade varit ute och paddlat. Han

En resa till Falsterbo.

Torsdagen den 3 oktober for Kjell, Torsten och jag ner till Falsterbo. Jag hade själv aldrig varit där tidigare, så jag såg verkligen fram mot detta. Kjell hade fixat rum hos en skånsk änka(?) i Skanör. På vägen ner hörde vi på svararen, att tärnmås fanns vid Kullen, men dit skulle vi inte, och att en dvärgspov siktats på Åland. Dvärgspov hade vi knappt hört talas om. Vi kom fram vid åttatiden på kvällen. Till vårt förfogande fick vi hela övervåningen i en villa med egen spis, badrum, medioker svartvit TV, men var sitt rum. Det var nog tur för Kjell, men det hördes nog ändå när Torsten och jag snarkade i kapp.

På fredagsmorgonen kom vi upp vid sjutiden, och fixade matsäck osv och for så ner till Näset. När vi var på väg svischade en stenfalk förbi. Det var inget större småfågelsträck denna dag. Framme vid buskaget, med utsikt mot vattnet, såg vi vitkindade gäss, prutgäss, skärfläcka, kustpipare, kärrensäppa, småskrak, storspov och gravänder. Två kentska tärnor stod också där. Några brushanar visade också upp sig. En jorduggla gjorde sträckningsförsök, den syntes vid vattenkanten. En sen bivrak visade sig i skyn. Vi stod där ett par timmar, innan det var dags att fika. Det gjorde vi uppe vid Kolabacken. Där var en gårdsmyg som lät i buskaget. De talrikaste arterna var sparvhök och tornfalk. Vi såg fler av dem under en dag där nere än under flera år hemma.

Så i väg till Foteviken(?). Mycket ängsdiplärka fanns där. Där kom även steglits och hämpling. En glada dök också upp, och vi kunde studera dess typiska drag ordentligt. Så iväg till Skanörs revlar. Där skulle det finnas mycket vadare lovade Kjell. Han har ju varit med förr. Vi gick och gick långt långt. Men allt vi fick se var en ensam, olycklig kärrensäppa. Det var egendomligt, det lär annars vara bra med vadare där som sagt. Men lite gäss, tornfalkar och sådant såg vi i alla fall. Närmre in mot hamnen fick vi syn på den ägretthäger vi hört skulle finnas. Det var roligt, åtminstone jag hade aldrig sett någon sådan tidigare. Helt vit med gul näbb, benen syntes knappt.

Vid Ljungen brukar man ju, om de meteorologiska förhållandena är riktiga, kunna få se stora mängder vråkar skruva sig upp i luften. Tyvärr var förhållandena inte gynnsamma för oss i detta avseende under någon av våra dagar. Men dagen innan vi kom hade 1500 ormvråkar varit i farten. Vi såg bara några enstaka ormvråkar och fjällvråkar.

På lördagsmorgonen var vi betydligt tidigare. Vid sjutiden hade vi intagit "pool position" vid en vresrosbuske nere vid näset för att få se småfågelsträcket. Och nog var det småfågelsträck under förmiddagen. Det började en stund efter det att vi kommit ner. Det vi såg allra mest var berg- och bofink. Senare hörde vi, att det under denna dag sträckte 180 000 bo- och bergfink. Det var enormt. Vart man såg var det fågel, fågel, fågel. Var vi i paradiset? Mycket blåmes sträckte också. De rastade i busken vi stod vid, tillsammans med talgoxar och några enstaka svartmesar. De bara flög in där, vi fick nästan ducka. Grönfink fanns mycket också. Ringduvor flög i stora flockar, med några

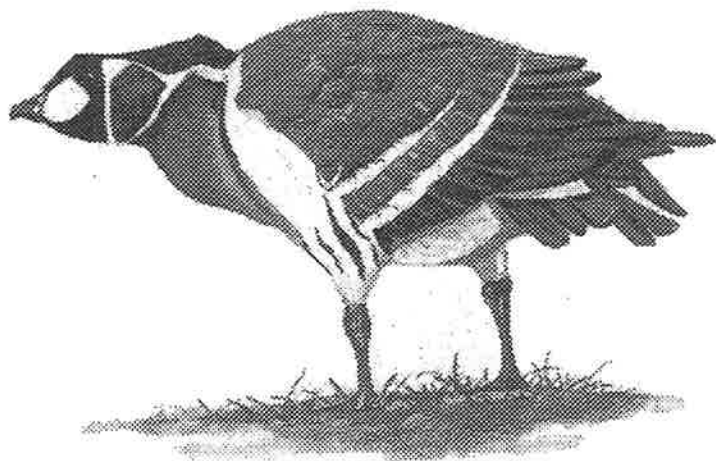
en ny motorväg precis bredvid den nya järnvägen. Och vad kommer tågbiljetterna att kosta ?

Men vi får hoppas, att fåglarna återkommer, år efter år. Det är ju det vi längtar efter. Nåja, allting är inte hopplöst. För Gorsingeholm kan det bli riktigt bra ur fågelsynpunkt. Det återkommer vi till lite längre fram.

Glöm förresten inte årsrapporten för 1996. Den skall, senast den 15/1 1997 skickas till följande adress:

Kent Söderberg
Kantorstigen 1
645 91 STRÄNGNÄS

Väl mött i skog och mark!
Staffan Hellbom

Rödhalsad gås, Kjell Thorsén

hade i kikaren sett hur en kråka rövat ett doppingbo. Han såg hur äggulan lyste i solen. Tänk vad tragiskt! Det insändaren glömde att skriva, var att när doppingen självmant går av boet, vilket den gör ibland, täcker över äggen med bomaterial, just för att skydda äggen, precis som änderna gör med sina dun. Men när doppingen blir skrämmd av boet, t ex av någon i kanot, så hinner den inte med att täcka över äggen, och det är fritt fram för t ex kråkan. Hade personen som skrivit insändaren vetat detta och uppträtt korrekt, dvs varit uppmärksam och täckt över äggen, så hade inte olyckan skett. I mina strövtåg och paddlingar har jag säkert täckt över dussintals dopping- och andbon.

Kråkan lägger sina blågröna ägg, oftast 5 runt 17 april i Sörmland. Boet bygger kråkan i alla slags träd, oftast i en grövre grenklyka eller intill stammen om boet sitter i en gran. Det är honan som bygger och väljer träd, och enligt Tage Wahlberg finns det löv- och barrkråkor. Han menar att när kråkan runt hans hus plötsligt byter bladslag så är det en ny hona i reviret.

Kråkan bygger nytt bo varje år, och det blir därför en massa fjolårsbon över för andra arter att använda. De arter som brukar använda dessa fjolårsbon är t ex: stenfalk, tornfalk, lärkfalk och hornuggla. Andra arter använder ibland kråkans gamla bo t ex: gräsand, kattuggla, pilgrimsfalk och berguv.

Bättre en kråka i näsan, än en skata i sängen.

Raoul Karlsson

I detta nummer:

Skärfläckor och
fjällpipare

Rapport från
Kvismaren

Nattsångare

Vadare

Labbe, Småtärna

Falsterbo

Kråkan - en nyttig fågel

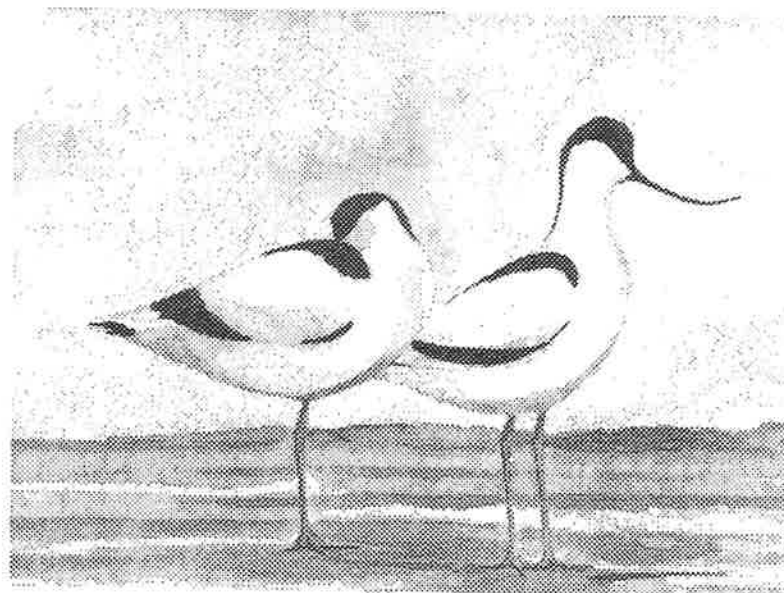
Med mera med mera

Nästa nummer beräknas komma i mitten av
april. Manusstopp 1 april. SKRIV!!!

Fåglar i

Strängnäs Kommun

Årgång 6 Nummer 2

December 1996